

на червенитѣ кадънки по синоритѣ. Класовѣтъ огъ-
ваха надолѣ тънkitѣ си шии и заприличваха на
засрамени момичета съ наведени глави. Стариятъ
орелъ тръгваше надъ житния къръ. Обикаляше
ожднѣлитѣ за жътва ниви, слизаше низко надъ
тихитѣ слънчеви долини, кждето самотни крушеви
дървета хвърляха сѣнки като тъмно-зелени дъж-
добрани.

— Нашиятъ крилатъ Свети Георги пакъ е
тръгналъ да обходи нивето! — думаха ржкойчани.

И ако презъ нѣкой зноенъ день отъ южната
далечина се зададѣше тъменъ градоносенъ облакъ,
орелътъ се втурваше срещу него. И разказватъ
старитѣ хора, че отъ незапомнени години той по-
срѣщалъ градоноснитѣ облаци, биелъ ги съ криле
и ги отвеждалъ къмъ Балкана — да изсипятъ бѣ-
литѣ си куршуми въ пазвитѣ на Тилилейскитѣ гори,
по самодивскитѣ поляни, кждето човѣшки кракъ
не е стѣпилъ.

Годинитѣ вървѣха. Днитѣ окапваха като дъж-
довни капки отъ капчукъ, попиваше ги тъмната
земя. И ето, че веднажъ потрѣба било за новия
мостъ.

*

За два часа време ржкойчани отсѣкоха вѣков-
ния джбъ. Падна орловото гнѣздо, строшиха се яйца-
та, въ които имаше живи неизмѣтени орлета. Май-
ката, която ги топлѣше, побѣгна съ писъкъ и вече не
севърна. Стариятъ орелъ пристигна откъмъ Балкана,
тъкмо когато камбаната биеше за вечерня. Завъртѣ
се надъ поваления дънеръ и като разбра какво е ста-
нало, полетѣ низко надъ селото. Почна да чертае
обръчи, додето стане тъмно. А презъ нощта же-